

Sygn. akt I C 1351/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: aplikant radcowski Łukasz Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa m. (...)

przeciwko R. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda m. (...) kwotę 270,40 złotych (dwieście siedemdziesiąt złotych i czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda m. (...) kwotę 90,- złotych (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60,- złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje ściągnąć od pozwanego R. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia kwotę 60,- złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora wypłaconego tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 1351/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 grudnia 2014 r. (data wpływu) powódm. (...) - Zarząd (...) z siedzibą w W. (dalej (...)) - reprezentowane przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. F. (pełnomocnictwo – k. 4) wniosło o zasądzenie od pozwanego R. P. kwoty 270,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwany w dniu 20 marca 2014 r. korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Pozwany zobowiązany został do zapłaty kwoty 266,00 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 4,40 zł (**wezwanie, k. 10**) z terminem płatności 14 dni. Pozwany nie uregulował należności w ustalonym terminie płatności. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 33a ust. 3 ustawy Prawo Przewozowe, Uchwałę nr XVI/301/2011 Rady m. (...) W. z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. (...)W. oraz art. 360 i 361 k.p.c. (**pozew – k. 2 – 3**).

Pismem z dnia 26 stycznia 2015 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda wniósł o ustanowienie dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego R. P., kuratora w osobie pracownika Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia I Wydział

Cywilny, wyznaczonego przez Sąd. Pełnomocnik powoda podniósł w uzasadnieniu pisma, iż w sprawie o sygn. akt I Nc 7110/14 toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia I Wydziałem Cywilnym doręczenie pozwanemu odpisu pozwu okazało się nieskuteczne, gdyż pozwany został wymeldowany z dotychczasowego miejsca zamieszkania. W związku z powyższym powód wyczerpał dostępne mu możliwości wskazania aktualnego adresu pozwanego, a tym samym nadania sprawie dalszego biegu. **(pismo – k. 9).**

Postanowieniem z dnia 05 lutego 2015 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego R. P. kuratora procesowego celem reprezentowania praw pozwanego w procesie. **(postanowienie – k. 14).**

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 marca 2015 r. kurator pozwanego zgłosił zarzut niewykazania roszczenia oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu kurator pozwanego podniósł, iż przedłożone wraz z pozvem przez powoda wezwanie do zapłaty nie zawiera danych wymaganych przez § 7 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego, takich jak: nazwa banku i numer konta, na które trzeba wpłacić należność czy termin uregulowania należności. Ponadto kurator argumentował, że przedłożona przez stronę powodową kserokopia „Informacja dla pasażera” nie posiada wartości dowodowej, gdyż nie została ona poświadczona za zgodność z oryginałem. **(odpowiedź na pozew – k. 25- 26v.).**

W piśmie z dnia 04 maja 2015 r. powód podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko. **(pismo – k. 28).**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2014 r. R. P. podróżował środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu **(bezsporne, potwierdzone wezwaniem do zapłaty nr (...) – k. 10)**. W wyniku przeprowadzonej kontroli, kontrolujący wystawił wezwanie do zapłaty obejmujące kwotę 270,40 zł tytułem opłaty dodatkowej i należności przewozowej. Pozwany odmówił podpisania i odebrania wezwania. **(bezsporne, potwierdzone wezwaniem do zapłaty).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W opinii Sądu nie ulega wątpliwości, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy przewozu osoby. Do powstałego stosunku prawnego zastosowanie ma Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2000 r., Nr 50, poz. 601 z późn. zmianami) – art. 1 tejże ustawy.

Stosowanie do przepisu art. 16 ust. 1 powołanej ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich niustalenia przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie z § 1 ust. 3 regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego wm. (...) ustalonego w Uchwale nr(...)Rady M. (...)z dnia 13 maja 2004 r. w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. (...) – za zawarcie umowy przewozu uważa się wejście do pojazdu, a w metrze – wejście do strefy biletowej.

Pasażer niezwłocznie po zawarciu umowy przewozu zobowiązany jest skasować bilet papierowy lub aktywować bilet zakodowany na W. (...) W przypadku natomiast konieczności zakupu biletu u obsługi pojazdu pasażer bezpośrednio

po wejściu do pojazdu obowiązany jest udać się do obsługi pojazdu celem zakupu biletu. Brak możliwości zakupu biletu u obsługi pojazdu – nie zwalnia pasażera z odpowiedzialności za przejazd bez ważnego biletu.

W razie stwierdzenia w czasie kontroli stwierdzonej przez przewoźnika lub osobę przez niego upoważnioną braku odpowiedniego dokumentu przewozu, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty. (art. 33a ust. 1 i 3 ustawy Prawo przewozowe).

W świetle § 3 Załącznika do Uchwały Nr (...) Rady M. (...) z dnia 13 marca 2008 r., tytułu II ustalenia dodatkowe do Taryfy przewozowej działu II bilety i opłaty rozdziału I postanowienia ogólne - bilet stanowi dowód wniesienia opłaty i uprawnia do korzystania ze środków lokalnego transportu zbiorowego M. (...) wyłącznie po jego skasowaniu lub aktywowaniu.

W niniejszej sprawie bezspornie pozwany nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku, albowiem przebywając w pojeździe komunikacji miejskiej w dniu 20 marca 2014 roku nie posiadał ważnego dowodu uiszczenia opłaty za przewóz tj. skasowanego biletu bądź aktywowanej karty miejskiej z zakodowanym biletom.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt. 1 wyroku w całości uwzględnił żądanie powoda i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 270,40 złotych.

Żądanie odsetek znajduje swoje uzasadnienie w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie zaś do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni od sporządzenia wezwania do zapłaty. Wezwanie do zapłaty zostało sporządzone podczas kontroli w dniu 20 marca 2014 roku. Powód zaś domagał się odsetek od dnia 4 kwietnia 2014 roku. W tym stanie rzeczy Sąd nie widział przeszkód aby tak sformułowanego żądania nie uwzględnić.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. Powód wygrał proces w całości dlatego pozwany zobowiązany jest więc zwrócić powodowi koszty procesu w kwocie 90 zł, na które składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 60 zł (§ 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

Zgodnie z § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określania wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie. W niniejszej sprawie stawka minimalna za czynności adwokackie zgodnie z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wynosi 60,00 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt. 3 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Dnia 06.07.2015 r.